

ת"פ 24390/03/13 - מדינת ישראל נגד א א, ג א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 24390-03-13 מדינת ישראל נ' א ואח'
בפני כב' השופט עידו דרויאן

המאשימה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד לביא
	נגד
	1. א א - ע"י ב"כ עו"ד פרייזלר
	2. ג א (נקבעה אחריותה למעשה)
הנאשמים	

הכרעת דין בעניין הנאשם 1 א א

כתב האישום ותשובת הנאשם לאישומים:

בכתב האישום שהוגש במארכס 2013 הואשם הנאשם בשני אישומים ויוחסו לו עבירות של השארת ילד ללא השגחה ותקיפת קטין ע"י אחראי:

מקרה ראשון ארע לפי הנטען ביום 30.9.10 בשעה 19:40, כשהשאיר הנאשם את בתו הקטינה ילידת 2007 בחניון של מרכז קניות ("אאוטלט") בהרצליה, בתוך רכב סגור, למשך למעלה מחמישים דקות. עבירה זו של השארת ילד בלא השגחה עבר הנאשם עם אשתו-דאז, שהודתה במיוחס לה והופנתה לעריכת תסקיר שירות המבחן.

מקרה שני ארע לפי הנטען ביום 13.3.12 בשעה 14:30, כשהרכיב הנאשם את בתו על תלת-אופן אותו נהג, והכה שוב ושוב על ראשה של הקטינה, גם כשהתבקש על-ידי שוטר לעצור.

הנאשם כפר באישומים מפי באת כוחו המלומדת. באשר למקרה הראשון טען כי לא הזניח את הילדה שכן היה במתחם, ובאשר למקרה השני טען שכלל לא תקף אותה אלא "שוחח איתה כדי שהנסיעה תמשיך באופן בטוח" (עמ' 6 לפרוטוקול).

הראיות לאישום הראשון - השארת ילד ללא השגחה (30.9.10):

הקב"ט אמנון יעקבי העיד ומסר שנקרא לרכב ע"י מבקר ששמע בכי מתוכו. הרכב חנה בכניסה לחניון ובו היתה

הילדה הקטנה, ממררת בבכי ומזיעה "בצורה קיצונית". החלון האחורי של הרכב היה פתוח מעט. הקב"ט הזמין את המשטרה, שהגיעה לאחר 15-20 דקות ולאחר מכן הגיע צוות מד"א שפתח את דלת הרכב. ניסיונות לכרוז להורים ולאחרם לא הועילו, ועד שהקב"ט חזר מסיבוב במתחם יחד עם השוטר, כבר היו ההורים ליד הרכב. הנאשם אמר לקב"ט שהילדה ישנה והם לא רצו להעירה, ולכן השאירו אותה ברכב עם חלון פתוח והלכו לעיסוקיהם. לדברי העד, מדובר היה באירוע שאורכו 30-40 דקות.

השוטר שאדי טאפש תיעד במזכר (ת/3) את האירוע ונחקר נגדית. לדבריו, התקבלה בשעה 19:41 הודעה מקב"ט המתחם הודעה בדבר המצאות ילדה נעולה ברכב בחניון התת-קרקעי או המקורה במקום. השוטרים הגיעו למקום כשזמן ההגעה הוא לכל היותר רבע שעה, פגשו בקב"ט שהצביע על הרכב, ובו ראו ילדה קטנה שכובה בכסא תינוקות במושב האחורי, ישנה ומזיעה. שלישי מחלון הרכב היה פתוח. השוטרים והקב"ט כרזו להורים בכריזת המתחם ועברו בחנויות בניסיון לאתרם, אך ללא הועיל, וכך למעלה מחמישים דקות שבהם לא הגיע איש לרכב. השוטר הזעיק את מד"א, ובינתיים הצליחו השוטרים להעיר את הילדה שתחילה לא הגיבה ולתת לה לשתות מים. אחרי שהגיע צוות מד"א ומצא כי הכל בסדר עם הילדה, לקחו השוטרים את הילדה לתוך מרכז הקניות וליד חנות "פוקס" איתרו את האם (הנאשמת 2), שהיתה מלווה בילדה נוספת והחזיקה שקיות של קניות. האם אמרה שהשאירו את הילדה ישנה ברכב. הנאשם יצא באותה עת מהחנות ופנה לרכב. הנאשם צעק ש"עושים מזבזבז עניין" ושכל שתי דקות היה בא לבדוק את הילדה. הנאשמים עוכבו ונלקחו לתחנה.

הנאשם נחקר אותו יום ומסר שראה את הילדה כל חצי שעה, שאשתו והוא נעדרו מהרכב רק כחצי שעה, ושחלונות הרכב היו פתוחים. הנאשם האשים את השומר שהזעיק את המשטרה "כי כנראה שעמם לו", האשים את השוטרים בכך שהם מעכבים אותו ואת אשתו, טען שמדובר בשטות, וש"אפשר לחשוב מה עשיתי, אף אחד לא יגיד לי מה לעשות עם הילדים שלי" (ת/1, ת/2).

בעדותו טען הנאשם לעניין זה שעזב את הרכב כשכל החלונות פתוחים ואשתו ושתי בנותיו ברכב, כי הילדות ישנו. כל כמה זמן היה הנאשם מגיע לראות שהכל בסדר, עד שסיים את קניותיו והתקשר לאשתו שתבוא לעזור לו לסחוב את השקיות - עניין של שניות ספורות. לאחר שחזר לרכב וראה את השוטרים, הסתבר לו שאשתו הלכה לשירותים ועזבה את הילדה לבד ברכב. לדבריו, כל האירוע נמשך כחצי שעה.

הראיות לאישום השני - תקיפת קטין ע"י אחראי (13.3.12):

השוטר דוד אוחיין תיעד במזכר (ת/7) את האירוע ונחקר נגדית. לדבריו, הזדמן למקום בעניין אחר כששמע בכי של ילד, הביט וראה את הנאשם רכוב על תלת-אופן ומאחור, במתקן שכונה "סלסלה" (מעין ספסל - תצלומים נ/2) יושבת ילדה שבכתה וצרחתה, כשהנאשם מכה ללא הרף בראשה. השוטר רץ לעבר הנאשם כשהוא צועק "עצור, עצור" משטרה", אך הנאשם המשיך בנסיעתו כשהוא שולח את ידו לאחור וממשיך להכות את הילדה. השוטר הצליח להדביק את הפער ופנה לנאשם בשאלה למה הוא מרביץ. הנאשם ענה "לא הרבצתי, רק דחפתי, יש הבדל בין להרביץ ללדחוף". השוטר עכב את הנאשם, שפנה לילדה שנראתה מבוהלת ואמר לה "את רואה איזה צרות את עושה לי?".

כשעומת השוטר עם טענת הנאשם, לפיה רק ביקש להושיב את הילדה במקומה כדי שלא תקום באמצע הנסיעה, אמר השוטר שהילדה בכתה, הנאשם בעליל חבט בראשה, ואם הדברים היו כפי שהנאשם טוען - לא היה הדבר מסב את תשומת לבו.

הנאשם נחקר באותו יום ומסר שביד אחת נהג בתלת האופן וביד השנייה אחז את הילדה במקומה מאחור כדי שלא תיפול. הנאשם הכחיש שהכה את הילדה.

בעדותו טען הנאשם לעניין זה שהילדה ישבה על המתקן וכשהיתה מתרוממת, היה הנאשם שולח ידו לאחור ומושיבה חזרה במקומה. ודאי שלא הכה אותה.

דין ומסקנות:

ככלל, נאמנו עלי לחלוטין דבריהם של עדי התביעה - עדים אובייקטיביים, שאין להם דבר וחצי דבר עם הנאשם ועם אשתו, ושהעידו נאמנה את שראו בעיניהם. השוטרים טאפש ואוחיון תיעדו את שראו בדו"חות מפורטים מיד לאחר מעשה, ואילו הקב"ט שב והדגיש כי האירוע החריג חי בזיכרונו.

גרסאותיו של הנאשם אינן יכולות לעמוד כנגד עדויות אלו:

באשר לאירוע הראשון, במרכז הקניות, העלה הנאשם רק בבית המשפט את הטענה לפיה מוטלת כל האחריות על אשתו, אותה השאיר עם הילדות אך היא הפקירה אחת מהן ברכב והלכה לשירותים. טענה זו לא נזכרה כלל בהודעתו מאותו יום ואינה מתיישבת עם עדויות השוטר טאפש והקב"ט, בדבר הזמן הרב בו היה הרכב מופקר מבעליו. אציין לעניין זה שאני מוצא את דברי השוטר נאמנים ונסמכים על רישום הצמוד למעשה, גם לעניין אורך הזמן מעת הגעתו למקום ועד לאיתור הנאשם ואשתו ושיבת הנאשם לרכב.

באשר לאירוע השני, על תלת האופן, אני מעדיף ללא סייג את עדותו של השוטר אוחיון, כשלנוכח הפרכת גרסתו של הנאשם בנוגע לאישום הראשון, נפגמת היכולת לתת בו אמון גם לעניין אישום זה. עדותו של השוטר גם לא השאירה מקום לספק, שמא פירש לא נכון את תנועות הנאשם.

מעבר לנחוץ, אתייחס לטענת הסניגורית המלומדת לפיה היה על התביעה לזמן את אשתו-דאז של הנאשם לעדות כדי להפריך את גרסתו החדשה. ודאי שהתביעה אינה צריכה לנחש את גרסתו המתחדשת של הנאשם, ומכל מקום - כיון שהתביעה הציבה כראוי מסד לכאורי לאשמת הנאשם, הנטל עובר על כתפיו. יכול היה הנאשם עצמו לזמן את הנאשמת 2, לו סבר שגרסתה תתאם את שלו.

לעניין העבירה של השארת ילד ללא השגחה:

הצדדים לא טענו דבר לעניין יסודות העבירה, ודומני שאין צורך להרחיב במילים - המפקיר ילד בן למטה משלוש שנים,

לבדו ברכב בחניון, ואפילו עם חלון פתוח, למשך למעלה מחצי שעה (וברור שיותר), מסכן את שלומו וחו"ח גם את חייו של הילד, אף עלול לפגוע ממשית בשלומו ובריאותו.

לפיכך, אני מוצא שאשמתו של הנאשם הוכחה במלואה, מעבר לספק סביר, ואני מרשיע אותו במיוחס לו בכתב האישום:

א. השארת ילד ללא השגחה, לפי סעיף 361 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ב. תקיפת קטין ע"י אחראי, לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ד, 18 יוני 2014, במעמד הצדדים.